

животни и коли. Командирътъ, бодъръ, оживенъ и възседналъ черния си конь „Пиринъ“, дойде. Той поздрави хората си и каза: — Драги мои герои, следъ като изпълнихме задачата си въ Добруджа, следъ като отдохнахме, ето ни сега на пътъ за югъ, къмъ Македония. Щастливи сме, че намъ се удава случая да бждемъ герои на два фронта. На югъ скоро ще се видимъ съ нашитѣ братя и близки, които ще подкрепимъ съ бодритѣ си сили. Тази нощъ ще занощуваме въ Мачинъ. Сърдцата ни сж ваши, Родино и Цар...

Възпламененитѣ сърдца на войници и началници съ нескончаемо ура заглушиха думитѣ на любимия командиръ. Не бѣше нужно повече да се говори. Това развълнува началника; той се просълзи и едва намѣри сили да изговори командата: Челната рота, въ походна колона, по пътя за Мачинъ, ходомъ маршъ!

Слънцето още не бѣше се показало, но то бѣ почнало да изплита оловено-кървавъ вееръ отъ блѣдитѣ лъчи на зорницата. Почна да се развиделява и пътятъ скоро се откри предъ насъ.

Като си помислихме само колко впечатления ни чакаха, презъ колко непознати мѣста ще мине кракътъ ни, искаше ни се часъ по-скоро да литнемъ: презъ пристанището Гечитъ — въ Ромъния: Браила, Бжзау, Плоещъ, Букурещъ, Ромнико, Вълчеа, презъ Карпатитѣ